

První list Petrův

Osmá část

1P 3,1-7

1. Výzva věřícím ženám (verše 1-2)

Po otrocích představovaly manželky v řecko-římském světě nejzranitelnější skupinu v domácnosti. Věřícím manželkám adresuje apoštol svoji další výzvu. Stejně jako se měli otroci podřizovat svým pánům, měly se i věřící manželky podřizovat “vlastním mužům”. Nejde zde tedy o podřizování mužům obecně, nýbrž výhradně o podřizování vlastním manželům. A stejně jako tomu bylo u předchozích dvou výzev k podřizování se, i zde nepochybně platila zásada: *“Více sluší poslouchati Boha než lidí.”* (Sk 5,29b BKR)

I věřící manželky - podobně jako věřící otroky - oslovuje apoštol přímo. Tímto způsobem jim přiznává samostatné postavení před Bohem. Ve víře v Krista stojí před Bohem samy za sebe, nezávisle na svých mužích. I když postavení žen ve společnosti je dnes (díky Bohu) výrazně odlišné od postavení žen v tehdejší řecko-římské kultuře, pokyn k podřizování se svým mužům stále platí. Podobně jako nepochybně stále platí i pokyny manželům, které čteme ve verši 7 (srov. Ef 5,21-33). Biblický oddíl Př 31,10-31 nám může pomoci uvědomit si, co toto podřizování určitě neznamená. Neznamená, že žena musí být jakousi zakřiknutou, nesmělou osobou, která nemá a nevyjadřuje vlastní názory. Poetický portrét ženy statečné v Př 31 nám ji představuje spíše jako energickou ředitelku rodinného hospodářství.

Podřizovat se ženy měly i manželům, kteří byli neposlušní vůči slovu. Doslova se zde píše o “tom slovu” (v.1). Nepochybně je tím míněno evangelium Pána Ježíše Krista. Apoštol jistě předpokládá, že manželé už evangelium od svých manželek slyšeli a odmítli je. I když Slovu nevěří a odmítají ho, mohou být získáni beze slova, když budou pozorovat čistý a bohabojný život svých žen. To je může učinit přístupnými vůči evangeliu.

2. Ozdoba věřících žen (verše 3-6)

Věřící manželka nevěřícího muže musela jistě velmi opatrně našlapovat, aby svého manžela zbytečně neprovokovala. Kdyby chodila do shromáždění nastrojená, mohlo by to jistě u (nevěřícího) manžela vzbuzovat žárlivost a podezření, že tam snad chce někoho svádět. Tím spíš, že křesťané mnoho mluvili o lásce a nevěřící svět si to vykládal po svém. I to mohlo být důvodem pro apoštolovu výzvu ohledně zdobení.

Petrova výzva jistě neznamená, že by o sebe věřící ženy neměly dbát, nebo že by se neměly zdobit. Jde spíš o to, která ozdoba by zbožným ženám nikdy neměla chybět. Nemají se soustředit

především na zdobení vnější, ale hlavně na zdobení vnitřní (srov. 1Tm 2,9n). Tou vnitřní ozdobou je skrytá nová osobnost, kterou se staly v Ježíši Kristu (srov. 2K 5,17). Projevuje se tichým a pokojným duchem. A to je něco, co, na rozdíl od vnější krásy, nepomíjí. Atmosféra, kterou kolem sebe taková žena šíří, je atmosféra tichosti a pokoje. Připomeňme si, že “tichost” patří k ovoci Ducha svatého (Ga 5,23). Taková žena je jistě opakem ženy svárlivé, před kterou na tolika místech varuje kniha Přísloví (Př 19,13; 21,9; 21,19; 25,24; 27,15). Bůh si takového pokojného ducha velice cení. “*Klamavá je líbeznost, pomíjívá krása; žena, jež se bojí Hospodina, dojde chvály.*” (Př 31,30 ČEP)

Svoji výzvu věřícím manželkám podporuje Petr příkladem svatých žen z minulosti. Ty se zdobily stejným způsobem - tedy především svým tichým a pokojným duchem. Doufaly v Boha a podřizovaly se svým vlastním mužům. Konkrétně se apoštol zmiňuje o Sáře, která o svém manželovi dokonce mluvila tak uctivě, že ho nazvala svým pánem (Gn 18,12). Když věřící manželky mluví se svými muži a o svých mužích s respektem, stávají se duchovními dcerami Sáry. Zmínka o Sáře je zřejmě dalším připomenutím skutečnosti, že Petrovi adresáti se vírou v Krista stali součástí Izraele. Následování Sáry se mělo projevit i tím, že ženy budou prostě dělat to, co je dobré a nedají se ničím odstrašit od víry. Ani chováním svých nevěřících manželů.

3. Výzva věřícím manželům (verš 7)

Stejně však měli věřící manželé brát ohled na své ženy a prokazovat úctu jim. Měli žít se svými manželkami s porozuměním pro jejich přirozenou slabost. V řeckém textu se doslova píše o “slabší ženské nádobě”, čímž se pravděpodobně myslí na skutečnost, že fyzicky bývají ženy obvykle slabší a křehčí než muži. Snad je v tom tvrzení o „slabší ženské nádobě“ zahrnut i fakt, že ženy bývají mnohem emotivnější než muži. Zároveň je však třeba říci, že ve větší citlivosti žen (ve srovnání s muži) bychom měli vidět jejich zvláštní dar. Apoštol zde jistě neměl na mysli slabost rozumovou a už vůbec ne mravní. Muži mají svým manželkám prokazovat úctu jako spoludědičkám milosti života. Vzhledem k tomu, že se zde mohlo jednat i o manželky neobrácené, životem zde patrně není míněn život věčný, nýbrž život v obecném smyslu. Milost života spočívá v tom, že manželé mohou společně přivést na svět nového člověka. Věřící muži mají se svými ženami jednat ohleduplně a mluvit s nimi vlídně.

Když manželé jednájí se svými ženami zraňujícím způsobem, je to překážka pro jejich modlitby. Jistě to podle Písma není překážka jediná (srov. 1P 3,12; Ž 34,12-16). Avšak když věřící manžel jedná se svou manželkou vlídně a s úctou, modlitby mu jdou o to lépe. Jistě zejména modlitby za jeho manželku.